

Anvendelsen af Straffebestemmelser. Jeg har tilladt mig disse Bemærkninger, som ganske vist ikke staa i streng direkte Sammenhæng med Forespørgjelsens Gjenstand, fordi det jo er bekendt, at en saadan Opfattelse næres hos Publikum. Den ærede Forespørger kunde jo heller ikke undgaa i sit Indledningsforedrag at komme ind derpaa. Iøvrigt maa jeg overordentlig meget anerkjende den Overfigt, han lagde for Dagen over de forskjellige Betragtninger, der i den Henseende gjøre sig gjældende, og den Nærfærdighed i det Hele taget, med hvilken han udtalte sig.

Guds: Jeg tror med den ærede Forespørger, at der kan være Anledning til en saadan Bestemmelse som den, der her er Tale om, en Bestemmelse, som man jo ogsaa havde før i Straffeloven af 4de Oktober 1833 netop med Hensyn til de paa Steder, der staa under offentlig Varetægt, foregaaende Volds handlinger. Jeg vil blot udtale dette som Anledning til at tage Ordet. Iøvrigt skal jeg udtale, at jeg ganske kan slutte mig til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, med Hensyn til Spørgsmaalet om de Domme, der staa hyppig fældes over Retsanvendelsen. Jeg tror, at der her maa fremdrages Synspunkter, som man ikke kan undlade at tage i Betragtning, og at der virkelig mange Gange fra Publikums Side udvises en uberettiget Utaalmodighed overfor den Fremgangsmaade, som Retsanvendelsen har fulgt. Det Spørgsmaal bliver jo naturligvis altid tilbage, om der ikke, som det ærede Medlem ogsaa slog paa, bør være Tale om at gjøre Straffene strengere for den hele Cyltus af Forbrydelser, der her er Tale om, vel sagtens ikke særlig med Hensyn til den Klasse af Forbrydelser, som Forespørgslen dreier sig om, men med Hensyn til forskellige andre og ganske vist ogsaa den, som i den senere Tid har vakt en Indignation, som — det indbrømmer jeg — er berettiget, men som ikke bør falde paa Retsanvendelsen, nemlig den raa og brutale Mishandling af egen Hustru, som har fundet Sted. Jeg for mit personlige Bedkommende er nu aldeles ikke tilhøielig til med den sidste ærede Taler at tro, at der her skal ligge en Nedning i en Indførelse af fortlvarige og meget intensive Straffe. Den ærede Taler mente jo heller ikke, at der kunde være Tale derom under vore Samfundsforhold, og jeg skal tilføie, at der ikke er noget Tilfælde uden netop fra det ene Land, han anførte, hvor man har grebet til denne Udvei, men at den er aldeles ukjendt andre Steder. Den ligger derhos ikke blot i Dieblisset udenfor vore Samfundsforestillinger og den almindelige Opinion, men det har været saaledes hos os lige siden Midten af forrige Aarhundrede, da Legemsstraffe blev affastede, naar undtages ganske specielle Forhold, der ikke høre under den almindelige bürgerlige Lovgivning, og de Personer, der være idømte livsvarigt Lugthusarbejde. At gaa bort

fra en saadan Tradition hos os og fra en saadan europæisk Opinion, vilde jeg staa meget mindre betragte som heldigt, om der overhovedet skulde blive Tale derom, som jeg anser det for en Illusion, naar man tror ved fortlvarige, meget intensive Straffe at kunne opnaa i Almindelighed, hvad der skal naas ved Straffen, og særlig, fordi man i disse Forhold, tror jeg, maa komme til at hylde den gamle Erfaring, at ved at udsaa Naahed hører man Naahed. Derimod kan der ganske vist være Tale om særlig ogsaa med Hensyn til de her omhandlede Straffebestemmelser, at gjøre dem noget strengere, og da vel ogsaa saaledes, at man ikke ligesom giver Domstolene et Fingerpeg i Retning af at gaa for lavt. Der er det Giendommelige ved Straffebestemmelsen i Straffelovens § 202, at den tillader for Mishandling af den Ugtefælle, med hvilken man lever i Samliv, at gaa ned til den allerlaveste Sats af Fængsel i Modsatning til, hvad der finder Sted ved Volds handlinger mod Forældre, for hvilke der er sat et betydeligt høiere Minimum. En Forandring i saa Henseende, som ikke vilde gjøre nogen stor Forandring i Straffeloven, kunde der vel være Tale om. Iøvrigt tror jeg, at, naar der her som paa mange andre Punkter af Straffeloven kan være Anledning til at gjøre en Stærkelse, ligger det egentlig ikke i Satsen, men i den Straffesart, der kommer til Anvendelse, og som istedetfor, at den for et halvt Hundrede Aar siden var en streng Straf, nu for staa overmaade Mange i visse Samfundsklasser er bleven en mild Straf, hvorved man meget hurtigt smoger alle ubehagelige Følger af sig, nemlig Fængsel paa Bånd og Brød. Først naar dette Forhold forandres derhen, at man kan faae en efter fornuftige Straffegrundsætninger fastsat ringere Frihedsstraf istedetfor Fængsel paa Bånd og Brød, tror jeg, at man kan komme til et fornuftigt Resultat.

Taug: Jeg tror, at den ærede Forespørger har ganske Ret i, at den offentlige Stemning er begyndt at blive noget urolig, eller, da det maa se et vel stærkt Udtryk, at den finder, at Straffene for visse Overfald og visse Forbrydelser ere altfor lemsaldbige, og da navnlig Straffene for den Slags Overfald, som det ærede Medlem fremsførte. Man har saaledes i disse Dage set, at en Søn havde overfaldet sin Moder og slaet hende blodig, fordi hun af Vanvare var kommen til at staa noget Legetøj i Stykker, og at han kun fik 2 Gange 5 Dages Bånd og Brød. Det er for den offentlige Mening det egentlig Skammelige, at en saadan Søn kan slippe med det. Da vidste Israels Folk ganske anderledes Vefled i sin Lovgivning; de sagde: Den Søn eller Datter, der slaar sin Fader eller Moder, skal miste sit Liv, skal udryddes af Folket. Der var ingen falsk Humanitet; men jeg tror, at vor Lovgivning er i visse Stykker ikke fri for falsk Hu-